

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 9.9.2015 r.
COM(2015) 451 final

2015/0209 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**wprowadzająca środki tymczasowe w dziedzinie ochrony międzynarodowej na rzecz
Włoch, Grecji i Węgier**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Europejski program w zakresie migracji

W dniu 13 maja 2015 r. Komisja Europejska opublikowała kompleksowy Europejski program w zakresie migracji¹, w którym przedstawiła zarówno natychmiastowe środki, które zostaną zaproponowane przez Komisję w reakcji na sytuację kryzysową w regionie Morza Śródziemnego, jaki i średnio- i długoterminowe inicjatywy, które należy podjąć w celu zapewnienia rozwiązań strukturalnych umożliwiających lepsze zarządzanie migracją we wszystkich jej aspektach.

Komisji zapowiedziała, że jednym ze środków natychmiastowych, który zaproponuje do końca maja, będzie mechanizm uruchamiający system reagowania w sytuacjach nadzwyczajnych, przewidziany w art. 78 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). W programie w zakresie migracji przyznano, że na systemy azylowe państw członkowskich wywierany jest obecnie bezprecedensowy nacisk, a liczba przybywających osób, w szczególności w państwach członkowskich pierwszej linii, powoduje, że możliwości tych państw w zakresie przyjmowania i obsługi są już bliskie granic przeciążenia. W programie zapowiedziano, że wniosek dotyczący uruchomienia mechanizmu na podstawie art. 78 ust. 3 będzie zawierać tymczasowy plan rozmieszczenia osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej, tak aby zapewnić sprawiedliwy i zrównoważony udział wszystkich państw członkowskich w tym wspólnym wysiłku. W załączniku do programu zawarto klucz podziału oparty na kryteriach w nim omówionych (PKB, liczba ludności, stopa bezrobocia oraz dotychczasowa liczba osób ubiegających się o azyl i przesiedlonych uchodźców).

W programie podkreślono, że szybka reakcja na obecny kryzys w regionie Morza Śródziemnego powinna służyć za wzór dla działań Unii w przypadku przyszłych kryzysów, niezależnie od tego, która część wspólnych granic zewnętrznych znalazłaby się pod presją: od wschodu, zachodu, północy czy południa.

1.2. Uruchomienie mechanizmu na podstawie art. 78 ust. 3 Traktatu w odniesieniu do Włoch, Grecji i Węgier

Jako część wspólnej polityki azylowej w art. 78 ust. 3 Traktatu przewidziano szczególną podstawę prawną pozwalającą na reagowanie w sytuacjach nadzwyczajnych. Rada, na podstawie wniosku Komisji Europejskiej i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może przyjąć środki tymczasowe na rzecz państw członkowskich znajdujących się w nadzwyczajnej sytuacji charakteryzującej się nagłym napływem obywateli państw trzecich do co najmniej jednego państwa członkowskiego. Środki tymczasowe przewidziane w art. 78 ust. 3 mają charakter wyjątkowy. Mogą one zostać uruchomione tylko wówczas, gdy osiągnięty zostanie określony próg pilności i wagi problemów powstałych w systemach azylowych państw członkowskich z powodu nagłego napływu obywateli państw trzecich.

W Europejskim programie w zakresie dziedzinie migracji, w oświadczeniach Rady Europejskiej z kwietnia i maja 2015 r.¹ oraz w rezolucji Parlamentu Europejskiego²,

¹ Specjalne posiedzenie Rady Europejskiej (23 kwietnia 2015 r.), oświadczenie, EUCO 18/15.
Posiedzenie Rady Europejskiej (25-26 czerwca 2015 r.), konkluzje Rady, EUCO 22/15

² P8_TA(2015)0176, 28 kwietnia 2015 r.

przedstawionych w następstwie tragedii na Morzu Śródziemnym, panuje zgoda, że państwa członkowskie pierwszej linii potrzebują konkretnej i pilnej pomocy oraz że konieczne jest wzmocnienie wewnętrznej solidarności i zaproponowanie konkretnych środków wsparcia dla najbardziej dotkniętych państw członkowskich.

W dniu 20 lipca 2015 r. Rada uzgodniła ogólne podejście w sprawie projektu decyzji ustanawiającej tymczasowy i wyjątkowy mechanizm relokacji – z Włoch i Grecji do innych państw członkowskich – osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej³. W tym samym dniu, uwzględniając konkretną sytuację w państwach członkowskich, przedstawiciele rządów państw członkowskich zebrani na posiedzeniu Rady przyjęli w drodze konsensusu rezolucję w sprawie relokacji z Grecji i Włoch 40 000 osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej. W okresie dwóch lat z Włoch i Grecji relokowanych zostanie odpowiednio 24 000 i 16 000 osób.

Od czasu tego porozumienia Rady sytuacja migracyjna w środkowej i wschodniej części rejonu Morza Śródziemnego pogorszyła się. W miesiącach letnich napływ migrantów i uchodźców wzrósł ponad dwukrotnie, co stało się bodźcem do uruchomienia nowego mechanizmu relokacji w sytuacjach nadzwyczajnych, by złagodzić presję ciążącą na Włoszech, Grecji i Węgrzech. Informacje statystyczne dotyczące liczby obywateli państw trzecich przybywających nielegalnie do państw członkowskich w okresie od 1 stycznia do 31 lipca 2015 r., w tym liczby osób, które jak się wydaje wyraźnie potrzebują ochrony międzynarodowej, potwierdzają presję migracyjną we Włoszech i w Grecji, a także obrazują kolejne przemieszczania się migrantów na terenie Europy przez granicę węgiersko-serbską, co skutkuje wyjątkową presją na Węgrzech.

Według danych zebranych przez agencję Frontex w okresie od 1 stycznia do 30 sierpnia 2015 r. szlaki w środkowej i wschodniej części rejonu Morza Śródziemnego oraz szlak na Bałkanach Zachodnich stanowią główne obszary, gdzie dochodzi do przypadków nielegalnego przekraczania granic na teren UE. Stanowią one 99 % wszystkich przypadków nielegalnego przekraczania granic UE. Z danych tych wynika również, że liczba wykrytych w 2015 r. przypadków nielegalnego przekroczenia granic na szlaku biegnącym przez Bałkany Zachodnie stanowi obecnie ponad 30 % wszystkich takich przypadków, przy czym zdecydowana większość osób, które przedostają się na teren UE, przekracza granicę zewnętrzną Grecji. Większość osób docierających do szlaku w środkowym obszarze basenu Morza Śródziemnego stanowią migranci z Syrii i Erytrei, w przypadku których – według danych Eurostatu za pierwszy kwartał 2015 r. – wskaźnik przyznawania azylu wynosi ponad 75 % na poziomie pierwszej instancji. Podobnie większość migrantów korzystających ze szlaków biegnących przez wschodni obszar basenu Morza Śródziemnego i Bałkany Zachodnie pochodzi z Syrii i Afganistanu.

W lipcu i sierpniu 2015 r. dramatycznie pogorszyła się sytuacja na granicy we wschodnim obszarze basenu Morza Śródziemnego: tylko w tym okresie wykryto ponad 137 000 przypadków nielegalnego przekroczenia granic przez osoby przedostające się na teren Grecji przez Wyspy Egejskie Północne i wyspy Dodekanezu (zwłaszcza wyspy Kos i Lesbos) i przez granicę grecko-turecką. Podobna sytuacja panuje we Włoszech, dokąd w analogicznym okresie przez środkowy obszar basenu Morza Śródziemnego przedostało się 42 000 nielegalnych migrantów, oraz na Węgrzech, gdzie wykryto 78 472 przypadki nielegalnego przekroczenia granicy węgiersko-serbskiej.

W Grecji w okresie od 1 stycznia do 31 lipca 2015 r. złożono 7 475 wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Oznacza to 30 % wzrost liczby wniosków w porównaniu z analogicznym okresem w 2014 r. (5740). W tym samym okresie we Włoszech złożono 39 183

³ 3405. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych – dokument Rady 11097/15.

wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej, a na Węgrzech – 98 072 wnioski, co stanowi, odpowiednio, wzrost na poziomie 27 % (30 755) i 1290% (7 055) w stosunku do 2014 r.

Zmiana w demograficznym składzie osób przybywających na Węgry przez Bałkany Zachodnie od początku 2015 r. oraz znaczny wzrost liczby migrantów w okresach letnich stanowią nową sytuację nadzwyczajną, która odpowiada kryteriom przewidzianym w art. 78 ust. 3. Znaczny wzrost liczby migrantów z Syrii przedostających się tym szlakiem oznacza, że jest więcej niż prawdopodobne, iż przybywające osoby potrzebują ochrony międzynarodowej. Gwałtowny wzrost liczby migrantów w tak krótkim okresie osłabił również możliwości Węgier alokowania zasobów wystarczających dla zapewnienia wydajności przyjmowania i obsługi takich osób, które odpowiadałyby na obecne zapotrzebowanie. W rezultacie Komisja, w ramach Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, udzieliła Węgrom pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych. Pomimo tej palącej potrzeby pomocy zjawisko dalszego przemieszczania się migrantów w kierunku Austrii i Niemiec przybrało bardzo dużą skalę, a Węgry stały się krajem tranzytu dla większości migrantów, którzy wolą nie wnioskować o azyl lub nie zabiegać o ochronę międzynarodową na Węgrzech. Podobne trendy migracyjne można zaobserwować w Grecji i we Włoszech. Dalsze środki w zakresie relokacji z tych trzech państw członkowskich są uzasadnione z uwagi na stałą presję migracyjną, z którą borykają się wszystkie trzy wymienione państwa, oraz na fakt, że większość osób docierających na granice zewnętrzne UE poszukuje ochrony gdzie indziej z powodu trudnych warunków, jakie zastają po dotarciu do Włoch, Grecji i na Węgry.

Położenie geograficzne Włoch i Grecji, w bezpośrednim sąsiedztwie trwających w regionie konfliktów, wciąż sprawia, że bardziej niż inne państwa członkowskie będą one w najbliższej przyszłości narażone na bezprecedensowy napływ migrantów na ich terytoria. Te zewnętrzne czynniki zwiększonej presji migracyjnej nakładają się na istniejące braki strukturalne systemów azylowych tych państw, co jeszcze bardziej stawia pod znakiem zapytania ich zdolność do odpowiedniego reagowania w sytuacji wysokiej presji.

Aktualny stan przepływów migracyjnych we Włoszech i w Grecji jest zatem wyjątkowy w skali UE, a obciążenie tych państw w zakresie przetwarzania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz zapewnienia odpowiednich warunków przyjmowania i perspektyw integracji osobom wyraźnie wymagającym ochrony międzynarodowej, wymaga okazania solidarności ze strony pozostałych państw członkowskich.

Komisja będzie dalej ściśle monitorować tendencje dotyczące przepływów migracyjnych w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich. Podobne środki można by zatem uruchomić w przyszłości w odniesieniu do państw członkowskich, które stanęłyby w obliczu sytuacji nadzwyczajnej charakteryzującej się nagłym napływem obywateli państw trzecich. Dotyczy to zwłaszcza ewentualnych przyszłych środków w razie pogorszenia się sytuacji na wschodzie Ukrainy.

Instytucje UE i główne zainteresowane strony wyraziły już ogólnie swoje poglądy na ten temat. W swym oświadczeniu z dnia 23 kwietnia 2015 r. Rada Europejska zobowiązała się do rozważenia możliwości zorganizowania relokacji, na zasadzie dobrowolności i w związku z sytuacją nadzwyczajną, migrantów wśród wszystkich państw członkowskich. W rezolucji z 28 kwietnia 2015 r. Parlament Europejski wezwał Radę do poważnego rozważenia możliwości uruchomienia mechanizmu na podstawie art. 78 ust. 3 Traktatu.

Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR)⁴ wezwał UE do wdrożenia programów solidarności wewnątrzunijnej, mających na celu przede wszystkim wsparcie Grecji i Włoch m.in. poprzez relokację uchodźców z Syrii, którzy zostali uratowani na morzu, do różnych państw UE w oparciu o sprawiedliwy system rozmieszczania. Sektor organizacji pozarządowych również wyraził swoje poglądy w kwestii relokacji osób potrzebujących ochrony międzynarodowej⁵.

2. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

2.1. Krótki opis proponowanych działań

Celem wniosku jest ustanowienie środków tymczasowych w zakresie ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch, Grecji i Węgier, tak aby umożliwić im skuteczne radzenie sobie z obecnym znacznym napływem obywateli państw trzecich na ich terytorium, co jest poważnym obciążeniem dla ich systemów azylowych.

Środki przewidziane w niniejszej decyzji pociągają za sobą tymczasowe odstępstwo od kryterium ustanowionego w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 604/2013 oraz od czynności proceduralnych, w tym terminów, określonych w art. 21, 22 i 29 tego rozporządzenia. W odniesieniu do wnioskodawców objętych niniejszą decyzją w mocy pozostają gwarancje prawne i proceduralne określone w rozporządzeniu (UE) nr 604/2013, w tym prawo do skutecznego środka zaskarżenia.

Zgodnie z art. 78 ust. 3 środki, które mogą zostać podjęte na rzecz państwa członkowskiego, muszą mieć charakter tymczasowy. Jednocześnie, aby zapewnić, że podejmowane działania będą miały rzeczywisty wpływ i zapewnią faktyczne wsparcie dla Włoch, Grecji i Węgier w radzeniu sobie z napływem migrantów, okres obowiązywania tych środków nie powinien być zbyt krótki. Proponuje się zatem stosowanie środków tymczasowych przewidzianych w niniejszym wniosku przez okres 24 miesięcy od chwili wejścia w życie niniejszej decyzji.

Środki tymczasowe przewidziane w niniejszym wniosku odnoszą się przede wszystkim do relokacji wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, którzy na pierwszy rzut oka wydają się jej wyraźnie potrzebować, z obszaru Włoch, Grecji i Węgier do innych państw członkowskich.

Pozostałe państwa członkowskie, określone we wniosku jako „państwa członkowskie będące celem relokacji”, stają się odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku osoby, która ma zostać relokowana. Rozpatrywanie wniosku będzie odbywać się zgodnie z zasadami ustanowionymi w dyrektywie 2011/95/UE i dyrektywie 2005/85/WE oraz, począwszy od dnia 20 lipca 2015 r., dyrektywie 2013/32/UE, która zastąpi dyrektywę 2005/85/WE. Warunki przyjmowania będą zapewniane zgodnie z zasadami ustanowionymi w dyrektywie 2003/9/WE oraz, począwszy od dnia 20 lipca 2015 r., dyrektywie 2013/33/UE, która zastąpi dyrektywę 2003/9/WE.

We wniosku ustanowiono cel liczbowy dotyczący wnioskodawców, którzy mają zostać relokowani z Włoch, Grecji i Węgier, czyli odpowiednio 15 600, 50 400 i 54 000, przy czym w załącznikach znajdują się dwa klucze podziału, które pozwalają określić liczbę

⁴ Propozycje UNHCR dotyczące rozwiązania kwestii osób ubiegających się o azyl, uchodźców i migrantów, przybywających obecnie i w przyszłości drogą morską do Europy, przedstawione w marcu 2015 r. dostępne są na stronie: <http://www.refworld.org/docid/55016ba14.html>.

⁵ Zob. na przykład dziesięciopunktowy plan zapobiegania ofiarom śmiertelnym na morzu Europejskiej Rady ds. Uchodźców i Wypędzonych, z dnia 23 kwietnia 2015 r., dostępny na stronie: www.ecre.org.

wnioskodawców podlegających relokacji z, odpowiednio, Włoch, Grecji i Węgier, do pozostałych państw członkowskich. Powyższego podziału między Włochami, Grecją i Węgrami dokonano na podstawie liczby znajdujących się na ich obszarze osób potrzebujących ochrony międzynarodowej, które nielegalnie przekroczyły granicę tych krajów, wyrażonej jako odsetek łącznej liczby takich osób. Uwzględniono przy tym gwałtowny wzrost liczby przypadków nielegalnego przekroczenia granicy na Węgrzech w 2015 r., a szczególnie w lipcu i sierpniu, oraz w Grecji w lipcu i sierpniu 2015 r., a także nieustannie wysokie liczby odnotowane we Włoszech w lipcu i sierpniu bieżącego roku. Proponuje się, aby Włochy, Grecja i Węgry nie brały udziału w relokacji jako państwa członkowskie będące jej celem. Łączna liczba 120 000 wnioskodawców, którzy powinni zostać relokowani z Włoch, Grecji i Węgier, stanowi około 62 % całkowitej liczby osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej, które przybyły nielegalnie do Włoch i Grecji w lipcu i sierpniu 2015 r. oraz na Węgry w 2015 r. W przypadku Węgier proponuje się relokację 54 000 wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową; do końca lipca tego roku na Węgrzech złożono 98 072 wnioski. Proponowany w niniejszej decyzji środek dotyczący relokacji wprowadza zatem sprawiedliwy podział obciążeń między Włochami, Grecją i Węgrami oraz pozostałymi państwami członkowskimi.

We wniosku tym przewidziano, że jeżeli w wyjątkowym przypadku państwo członkowskie powiadomi Komisję, podając należycie uzasadnione powody zgodne z podstawowymi wartościami Unii zapisanymi w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, że tymczasowo nie może uczestniczyć, w całości lub w części, w relokacji wnioskodawców przez okres jednego roku, powinno ono wnieść wkład finansowy do budżetu UE w wysokości 0,002 % PKB na wspieranie wysiłków podejmowanych przez wszystkie pozostałe państwa członkowskie, by poradzić sobie z sytuacją kryzysową i skutkami nieuczestniczenia tego państwa członkowskiego w relokacji. W przypadku częściowego uczestniczenia w relokacji kwota ta zostanie proporcjonalnie zmniejszona. Kwota ta powinna zostać przeznaczona na Fundusz Azylu, Migracji i Integracji jako dochód przeznaczony na określony cel.

Należy zagwarantować, że nie wpłynie to na poziom solidarności z państwami członkowskimi znajdującymi się pod szczególną presją, jeśli chodzi o liczbę osób, które mają zostać relokowane. Zatem przydział uchodźców zgodnie z kluczem podziału przewidzianym na państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie przyjęte przez Komisję, powinien zostać rozdzielony pomiędzy pozostałe państwa członkowskie.

W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania relokacji wnioskodawców w przypadku gdy co najmniej jedno państwo członkowskie nie uczestniczy w tym procesie należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję. Do redystrybucji do pozostałych państw członkowskich przydziałów, które zgodnie z kluczem podziału przewidziano dla nieuczestniczących państw członkowskich, należy zastosować procedurę sprawdzającą z uwagi na znaczne skutki takiej redystrybucji, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Zakres procedury relokacji określonej w niniejszej decyzji jest ograniczony w dwojaki sposób.

Po pierwsze, proponuje się zastosowanie niniejszej decyzji wyłącznie w odniesieniu do wnioskodawców, którzy na pierwszy rzut oka wyraźnie potrzebują ochrony międzynarodowej. Niniejszy wniosek określa takich wnioskodawców jako należących do

narodowości, w odniesieniu do których średni wskaźnik przyznawania azylu w UE, według ustaleń Eurostatu, wynosi powyżej 75 %.

Po drugie, proponuje się, aby niniejsza decyzja dotyczyła tylko tych wnioskodawców, w odniesieniu do których Włochy, Grecja lub Węgry byłyby zasadniczo odpowiedzialnym państwem członkowskim, zgodnie z kryteriami przejścia określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 604/2013. W ten sposób zapewnia się, że rozporządzenie (UE) nr 604/2013 pozostanie w mocy w odniesieniu do wspomnianych wnioskodawców obecnych we Włoszech, w Grecji i na Węgrzech, w tym tych, dla których wskaźnik przyznawania azylu wynosi powyżej 75 % i w przypadku których jedno z obiektywnych kryteriów ustanowionych we wspomnianym rozporządzeniu (np. obecność członków rodziny w innym państwie członkowskim) wskazuje, że odpowiedzialne powinno być inne państwo członkowskie. Tacy wnioskodawcy zostaną przekazani do innych państw członkowskich na podstawie rozporządzenia (UE) nr 604/2013, a nie w ramach środków tymczasowych przewidzianych w niniejszym wniosku. Jednocześnie rozporządzenie (UE) nr 604/2013 pozostaje w mocy także w odniesieniu do tych osób, które nie zostaną relokowane w ramach obecnego programu i które mogą zostać odesłane do Włoch lub Węgier przez pozostałe państwa członkowskie. W tej ostatniej kwestii sytuacja jest inna w Grecji, gdyż w chwili obecnej państwa członkowskie zawiesiły przekazywanie osób do Grecji w ramach systemu dublińskiego, wykonując wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie M.S.S. przeciwko Belgii i Grecji oraz późniejsze orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie N.S. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, które potwierdziły uchybienia systemowe w procedurze azylowej oraz warunkach przyjmowania osób ubiegających się o azyl w Grecji.

Wniosek określa prostą procedurę relokacji, aby zapewnić szybkie przekazywanie osób do państw członkowskich będących celem relokacji. Każde państwo członkowskie wyznaczy krajowy punkt kontaktowy do celów wykonania niniejszej decyzji i poinformuje o nim pozostałe państwa członkowskie oraz Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO).

Państwa członkowskie regularnie informują o liczbie wnioskodawców, którzy mogą zostać relokowani na ich terytorium. Włochy, Grecja i Węgry, z pomocą EASO, a w stosownych przypadkach także urzędników łącznikowych państw członkowskich, wskazują na tej podstawie poszczególnych wnioskodawców, którzy mogą zostać relokowani do pozostałych państw członkowskich. Należy przy tym dać pierwszeństwo wnioskodawcom wymagającym szczególnej troski. Po uzyskaniu zgody państwa członkowskiego będącego celem relokacji Włochy, Grecja lub Węgry muszą podjąć oficjalną decyzję o relokacji wnioskodawcy i poinformować o niej wnioskodawcę. W niniejszym wniosku doprecyzowano, że wnioskodawcy, których odciski palców muszą zostać pobrane zgodnie z obowiązkiem określonymi w art. 9 rozporządzenia (UE) nr 603/2013, mogą być relokowani dopiero po pobraniu tych odcisków. Przewidziano w nim również, że państwa członkowskie zachowują prawo odmowy relokacji wnioskodawcy, jeżeli istnieją obawy związane z bezpieczeństwem narodowym lub porządkiem publicznym. Wniosek przewiduje, że wszystkie kroki proceduralne muszą być przeprowadzane możliwie jak najszybciej, a przekazanie wnioskodawcy musi w każdym przypadku nastąpić w ciągu dwóch miesięcy od wskazania przez państwo członkowskie będące celem relokacji liczby wnioskodawców, których będzie można sprawnie relokować, z możliwością przedłużenia tego terminu – w uzasadnionych przypadkach – o kolejne dwa tygodnie przez państwo członkowskie będące celem relokacji lub o cztery tygodnie przez Włochy, Grecję i Węgry w przypadku uzasadnionych przeszkód praktycznych.

We wniosku – oprócz relokacji – określono inne środki wsparcia, jakie mają być udzielone Włochom, Grecji i Węgrom na miejscu. Wniosek przewiduje w szczególności zwiększenie

wsparcia udzielanego Włochom, Grecji i Węgrom przez pozostałe państwa członkowskie, a koordynowanego przez EASO i inne właściwe agencje. Celem jest wsparcie tych trzech państw członkowskich w szczególności w kontroli i rozpatrywaniu wniosków na początkowych etapach, jak również w wykonywaniu procedury relokacji określonej w niniejszym wniosku (w szczególności w dostarczaniu informacji i udzielaniu specjalnej pomocy osobom zainteresowanym oraz w praktycznych ustaleniach dotyczących przekazywania osób).

We wniosku przypomniano także o spoczywającym na Włoszech i Grecji obowiązku aktualizacji planu działania obejmującego odpowiednie środki w zakresie azylu, pierwszego przyjęcia i powrotu zwiększające wydajność i poprawiającego jakość i skuteczność ich systemów w tych obszarach oraz środki w celu zapewnienia właściwego stosowania niniejszej decyzji; obowiązek przedstawienia Komisji takiego planu nałożono także na Węgry. Wniosek przewiduje możliwość, w pewnych okolicznościach, zawieszenia przez Komisję stosowania niniejszej decyzji.

Wniosek zawiera szczególne gwarancje i obowiązki dotyczące wnioskodawców, którzy podlegają relokacji do innego państwa członkowskiego. Określono w nim prawo do otrzymania informacji na temat procedury relokacji, do bycia powiadomionym o decyzji dotyczącej relokacji, w której musi być wskazane państwo członkowskie będące celem relokacji, oraz prawo do bycia relokowanym wraz z członkami rodziny do tego samego państwa członkowskiego. We wniosku przypomina się również o obowiązku zadbania w pierwszym rzędzie – przy podejmowaniu decyzji o państwie członkowskim będącym celem relokacji – o zabezpieczenie interesów dzieci. Oznacza to m.in. dla Włoch, Grecji i Węgier obowiązek informowania pozostałych państw członkowskich o przypadkach, gdy wnioskodawca, który ma być relokowany, jest małoletnim bez opieki, oraz zapewnienia przed relokacją, wraz z państwem członkowskim, które wyraziło chęć przyjęcia danego małoletniego, przeprowadzenia oceny interesów dziecka zgodnie z komentarzem ogólnym nr 14 (2013) Komitetu Praw Dziecka ONZ dotyczącym prawa dziecka do jak najlepszego zabezpieczenia jego interesów⁶. We wniosku przypomina się również o skutkach wtórnego przemieszczania się wnioskodawców lub beneficjentów ochrony międzynarodowej, które były objęte programem relokacji na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów UE, tj. o przypadkach, kiedy dostaną się one bez zezwolenia na terytorium innego państwa członkowskiego niż to, które jest za nie odpowiedzialne (w tym przypadku państwo członkowskie będące celem relokacji).

Wniosek odwołuje się do wynikającej z art. 78 ust. 3 Traktatu możliwości przyjęcia przez Radę, w oparciu o wniosek Komisji oraz po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, środków tymczasowych na rzecz państwa członkowskiego, innego niż Włochy, Grecja i Węgry, które znalazłoby się w podobnej sytuacji nadzwyczajnej charakteryzującej się nagłym napływem obywateli państw trzecich. Mogłoby to stać się konieczne szczególnie w przypadku pogorszenia się sytuacji na wschodzie Ukrainy. We wniosku przewidziano, że środki te mogą obejmować, w stosownych przypadkach, zawieszenie obowiązków danego państwa członkowskiego przewidzianych w niniejszej decyzji.

We wniosku określono, że przewidziane w decyzji środki dotyczące relokacji będą finansowane w ramach Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (AMIF) ustanowionego rozporządzeniem (UE) nr 516/2014. W tym celu państwa członkowskie będące celem relokacji otrzymają kwotę ryczałtową w wysokości 6 000 EUR na każdego wnioskodawcę ubiegającego się o ochronę międzynarodową relokowanego na mocy niniejszej decyzji z

⁶

http://www2.ohchr.org/English/bodies/crc/docs/GC/CRC_C_GC_14_ENG.pdf.

obszaru Włoch, Grecji i Węgier. To wsparcie finansowe będzie realizowane przez zastosowanie procedur określonych w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 516/2014. W odniesieniu do kosztów przeniesienia we wniosku przewidziano, że Włochy, Grecja i Węgry otrzymają kwotę ryczałtową w wysokości 500 EUR na każdą osobę relokowaną z ich terytorium.

Wniosek zobowiązuje Komisję do składania Radzie co sześć miesięcy sprawozdań z wykonywania niniejszej decyzji i z wdrażania planów działania w oparciu o informacje przekazane przez Włochy, Grecję i Węgry.

We wniosku przewidziano także, że decyzja ta ma mieć zastosowanie do osób przybywających na terytorium Włoch, Grecji i Węgier począwszy od daty wejścia w życie decyzji. Decyzja będzie również stosowana do wnioskodawców, którzy przybyli na terytorium tych państw członkowskich w ciągu jednego miesiąca przed jej wejściem w życie.

2.2. Podstawa prawna

Podstawą prawną proponowanej decyzji Rady jest art. 78 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Zgodnie z postanowieniami Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TFUE, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjmowaniu przez Radę proponowanych środków na mocy części trzeciej tytułu V TFUE. Zjednoczone Królestwo i Irlandia mogą powiadomić Radę, w ciągu trzech miesięcy od przedłożenia wniosku lub inicjatywy, lub w każdej chwili po ich przyjęciu, że chcą uczestniczyć w przyjęciu i stosowaniu proponowanych środków.

Zgodnie z postanowieniami Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu przez Radę proponowanych środków na mocy części trzeciej tytułu V TFUE. Dania może w każdej chwili, zgodnie ze swymi wymogami konstytucyjnymi, powiadomić pozostałe państwa członkowskie, że chce w pełni stosować wszystkie odpowiednie środki przyjęte na podstawie tytułu V TFUE.

Wspólnota Europejska zawarła porozumienia z Islandią, Norwegią, Szwajcarią i Liechtensteinem, włączające je w „dorobek dubliński/Eurodac” (rozporządzenie 343/2003 zastąpione rozporządzeniem 604/2013 i rozporządzenie 2725/2000, które zostanie zastąpione rozporządzeniem 603/2014). Niniejszy wniosek nie stanowi aktu przyjmowanego w ramach „dorobku dublińskiego/Eurodac”, państwa stowarzyszone nie są zatem zobowiązane do powiadomienia Komisji o przyjęciu niniejszej decyzji po zatwierdzeniu jej przez Radę. Państwa stowarzyszone mogą jednak zdecydować się na dobrowolny udział w stosowaniu środków tymczasowych ustanowionych niniejszą decyzją.

2.3. Zasada pomocniczości

Postanowienia tytułu V TFUE dotyczącego przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości powierzają określone kompetencje w tym zakresie Unii Europejskiej. Kompetencje te należy wykonywać zgodnie z art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej, tzn. tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele proponowanych działań nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii Europejskiej.

Sytuacja nadzwyczajna powstała, jak opisano powyżej, w wyniku nagłego napływu obywateli państw trzecich na terytorium Włoch, Grecji i Węgier, zagraża równowadze systemów

azytowych tych państw i wyczerpuje ich zasoby. Może ona mieć więc wpływ również na pozostałe państwa członkowskie, w wyniku wtórnego przemieszczania się tych osób z Włoch, Grecji i Węgier do tych innych państw. Jasne jest, że działania poszczególnych państw członkowskich nie mogą być zadowalającą odpowiedzią na wspólne wyzwania, z jakimi na tym obszarze konfrontowane są wszystkie państwa członkowskie. Dlatego zasadnicze znaczenie ma podjęcie działań na poziomie UE.

2.4. Zasada proporcjonalności

Poszczególne środki finansowe i operacyjne zastosowane do tej pory przez Komisję Europejską i EASO celem wsparcia włoskiego, greckiego i węgierskiego systemu azylowego okazały się niewystarczające do opanowania obecnego kryzysu w tych państwach członkowskich. Zważywszy na pilny charakter i powagę sytuacji spowodowanej przedstawionym wyżej napływem, decyzja podjęcia dalszych działań UE pod tym względem nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu, jakim jest skuteczne opanowanie tej sytuacji. Wniosek przewiduje w szczególności relokację w okresie dwóch lat odpowiednio 15 600, 50 400 i 54 000 wnioskodawców, którzy wyraźnie potrzebują ochrony międzynarodowej, z terenu Włoch, Grecji i Węgier na terytorium pozostałych państw członkowskich. Z danych statystycznych za lipiec i sierpień 2015 r., jeśli chodzi o Włochy i Grecję, oraz za cały 2015 r., jeśli chodzi o Węgry, wynika, że liczba osób, które mają zostać relokowane, stanowi 36 % całkowitej liczby osób, które nielegalnie przekroczyły granicę we Włoszech, Grecji i na Węgrzech.

Pozostali obywatele państw trzecich, bez względu na to, czy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, nie będą objęci systemem relokacji i odpowiedzialność za nich będzie nadal spoczywać po stronie Włoch, Grecji i Węgier lub państwa określonego jako państwo członkowskie odpowiedzialne na mocy rozporządzenia (UE) nr 604/2013. Wsparcie udzielane Włochom, Grecji i Węgrom przez państwa członkowskie będące celem relokacji jest jednocześnie uwarunkowane aktualizacją lub przedłożeniem przez te trzy państwa członkowskie planów działania oraz monitorowaniem ich realizacji przez Komisję, przy czym plany te obejmują konkretne środki, które mają zostać zastosowane przez Włochy, Grecję i Węgry, tak aby po zakończeniu obowiązywania procedury relokacji przewidzianej w niniejszym wniosku ich systemy migracji i azylu były lepiej przygotowane na funkcjonowanie w sytuacjach szczególnego obciążenia.

2.5. Wpływ na prawa podstawowe

W wyniku wprowadzenia środków tymczasowych w dziedzinie ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch, Grecji i Węgier zagwarantowane zostaną prawa podstawowe wnioskodawców, którzy wyraźnie potrzebują ochrony międzynarodowej, przewidziane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”).

Niniejsza decyzja ma na celu ochronę prawa do azylu i zapewnienie ochrony zgodnie z zasadą non-refoulement, zgodnie z art. 18 i 19 Karty, zwłaszcza poprzez umożliwienie szybkiego dostępu zainteresowanych osób do odpowiednich procedur przyznawania ochrony międzynarodowej. Ponadto celem niniejszej decyzji – poprzez zapewnienie przekazania zainteresowanych osób do państwa członkowskiego, które jest w stanie zapewnić im odpowiednie warunki przyjmowania i perspektywy integracji – jest zapewnienie pełnego poszanowania prawa do godności i ochrony przed torturami i niehumanitarnym lub poniżającym traktowaniem lub karaniem, zgodnie z art. 1 i 4 Karty. Celem niniejszej decyzji jest ponadto ochrona praw dzieci, zgodnie z art. 24 Karty, oraz prawa do jedności rodziny, zgodnie z art. 7 Karty.

2.6. Wpływ na budżet

Niniejszy wniosek wiąże się z dodatkowymi kosztami dla budżetu UE na łączną kwotę 780 000 000 EUR.

Wniosek

DECYZJA RADY

**wprowadzająca środki tymczasowe w dziedzinie ochrony międzynarodowej na rzecz
Włoch, Grecji i Węgier**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 78 ust. 3 Traktatu, w przypadku gdy jedno lub więcej państw członkowskich znajdzie się w nadzwyczajnej sytuacji charakteryzującej się nagłym napływem obywateli państw trzecich, Rada, na wniosek Komisji, może przyjąć środki tymczasowe na korzyść zainteresowanego państwa lub państw członkowskich.
- (2) Zgodnie z art. 80 Traktatu polityka Unii w dziedzinie kontroli granicznej, azylu i imigracji oraz jej wdrażanie powinny opierać się na zasadzie solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi, a akty Unii przyjęte w tej dziedzinie muszą zawierać odpowiednie środki w celu zastosowania tej zasady.
- (3) Niedawny kryzys w basenie Morza Śródziemnego skłonił instytucje unijne do natychmiastowego uznania wyjątkowych przepływów migracyjnych w tym regionie i wezwania do podjęcia konkretnych środków solidarności na rzecz państw członkowskich pierwszej linii. Na wspólnym posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych i ministrów spraw wewnętrznych w dniu 20 kwietnia 2015 r. Komisja Europejska przedstawiła dziesięciopunktowy plan natychmiastowych działań, jakie należy podjąć w odpowiedzi na kryzys, obejmujących zobowiązanie do rozważenia możliwych wariantów zastosowania mechanizmu relokacji w sytuacjach nadzwyczajnych.
- (4) W konkluzjach z dnia 23 kwietnia 2015 r. Rada Europejska postanowiła m.in. wzmocnić wewnętrzną solidarność i odpowiedzialność oraz zobowiązała się w szczególności do zwiększenia pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych na rzecz państw członkowskich pierwszej linii oraz do rozważenia możliwości zorganizowania, na zasadzie dobrowolności i w związku z sytuacją nadzwyczajną, relokacji między państwami członkowskimi, a także rozmieszczenia w państwach członkowskich pierwszej linii zespołów Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) w celu wspólnego rozpatrywania wniosków o ochronę międzynarodową, w tym rejestrowania i pobierania odcisków palców.
- (5) W rezolucji z dnia 28 kwietnia 2015 r. Parlament Europejski powtórzył, że swoją reakcją na ostatnie tragiczne wydarzenia na Morzu Śródziemnym Unia musi oprzeć na solidarności i sprawiedliwym podziale odpowiedzialności oraz zwiększyć wysiłki w

tym obszarze na rzecz państw członkowskich, do których napływa najwięcej uchodźców i osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, zarówno w wartościach bezwzględnych, jak i w ujęciu proporcjonalnym.

- (6) Na posiedzeniu w dniach 25 i 26 czerwca 2015 r. Rada Europejska zdecydowała między innymi, że należy równolegle zająć się trzema kluczowymi aspektami: relokacją/przesiedleniem, powrotem/readmisją/reintegracją oraz współpracą z państwami pochodzenia i tranzytu. Rada Europejska zgodziła się w szczególności – z uwagi na obecną sytuację nadzwyczajną i zobowiązanie do większej solidarności i odpowiedzialności – na tymczasową i wyjątkową relokację z Grecji i Włoch do innych państw członkowskich 40 000 osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej w ciągu dwóch lat. W relokacji tej uczestniczyłyby wszystkie państwa członkowskie. Rada wezwała do szybkiego przyjęcia stosownej decyzji Rady i stwierdziła, że w tym celu państwa członkowskie uzgodnią w drodze konsensusu rozmieszczenie takich osób, z uwzględnieniem konkretnych sytuacji poszczególnych państw członkowskich.
- (7) Te konkretne sytuacje w państwach członkowskich wynikają zwłaszcza z przepływów migracyjnych w innych regionach geograficznych, takich jak szlak migracyjny na Bałkanach Zachodnich.
- (8) Kilka państw członkowskich doświadczyło znacznego wzrostu całkowitej liczby migrantów, w tym osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, przybywających na terytoria tych państw w 2014 r.; w niektórych z tych państw sytuacja ta nie zmieniła się w pierwszych miesiącach 2015 r. Kilku państwom członkowskim Komisja Europejska udzieliła pomocy finansowej w sytuacjach nadzwyczajnych, a EASO – wsparcia operacyjnego, aby pomóc im w uporaniu się z tym wzrostem.
- (9) Wśród państw członkowskich znajdujących się pod szczególną presją oraz biorąc pod uwagę niedawne tragiczne wypadki na Morzu Śródziemnym szczególnie Włochy i Grecja, a ostatnio Węgry doświadczają niespotykanego dotąd napływu migrantów, w tym osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, które wyraźnie tej ochrony potrzebują, przybywających na terytoria tych państw, co powoduje znaczne obciążenie dla ich systemów migracyjnych i azylowych.
- (10) W dniu 20 lipca 2015 r. Rada uzgodniła podejście ogólne w sprawie projektu decyzji ustanawiającej tymczasowy i wyjątkowy mechanizm relokacji osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej z Włoch i Grecji do innych państw członkowskich. W tym samym dniu, uwzględniając konkretną sytuację w państwach członkowskich, przedstawiciele rządów państw członkowskich zebrani na posiedzeniu Rady przyjęli w drodze konsensusu rezolucję w sprawie relokacji z Grecji i Włoch 40 000 osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej. W okresie dwóch lat z Włoch i Grecji relokowanych zostanie odpowiednio 24 000 i 16 000 osób.
- (11) W ostatnich tygodniach presja migracyjna na południowych zewnętrznych granicach lądowych i morskich znów gwałtownie wzrosła i nadal obserwuje się przesunięcie przepływów migracyjnych ze środkowej do wschodniej części basenu Morza Śródziemnego oraz na trasę prowadzącą przez Bałkany Zachodnie w kierunku Węgier, w wyniku rosnącej liczby migrantów przybywających do i z Grecji. W świetle tej sytuacji uzasadnione powinny być dalsze środki tymczasowe służące złagodzeniu presji azylowej we Włoszech i Grecji, podobnie jak nowe środki na rzecz Węgier.

- (12) Według danych Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex) środkowa i wschodnia część basenu Morza Śródziemnego była głównym obszarem nielegalnego przekraczania granic na terytorium Unii w pierwszych ośmiu miesiącach 2015 r. Od początku tego roku około 116 000 migrantów przybyło do Włoch w sposób nielegalny (uwzględniając około 10 000 nielegalnych migrantów, którzy zostali zarejestrowani przez miejscowe organy, lecz jeszcze nie są potwierdzeni w danych agencji Frontex). W maju i czerwcu bieżącego roku agencja Frontex odnotowała 34 691 przypadków nielegalnego przekroczenia granicy, w lipcu i sierpniu zaś – 42 356 takich przypadków, co oznacza wzrost o 20 %. Znaczący wzrost tej liczby w 2015 r. zaobserwowała Grecja, do której przybyło ponad 211 000 nielegalnych migrantów (uwzględniając około 28 000 nielegalnych migrantów, którzy zostali zarejestrowani przez miejscowe organy, lecz jeszcze nie są potwierdzeni w danych agencji Frontex). W maju i czerwcu bieżącego roku agencja Frontex odnotowała 53 624 przypadki nielegalnego przekroczenia granicy, w lipcu i sierpniu zaś – 137 000 takich przypadków, co oznacza wzrost o 250 %. W ciągu pierwszych ośmiu miesięcy 2015 r. na Węgrzech wykryto ponad 145 000 przypadków nielegalnego przekroczenia granicy (uwzględniając około 3 000 nielegalnych migrantów, którzy zostali zarejestrowani przez miejscowe organy, lecz jeszcze nie są potwierdzeni w danych agencji Frontex). W maju i czerwcu bieżącego roku odnotowano 53 642 przypadki nielegalnego przekroczenia granicy, w lipcu i sierpniu zaś – 78 472 takie przypadki, co oznacza wzrost o 150 %. Znaczący odsetek łącznej liczby nielegalnych migrantów wykrytych w tych regionach stanowili migranci narodowości, w przypadku których – według danych Eurostatu – wskaźnik przyznawania azylu na poziomie Unii jest wysoki.
- (13) Według danych Eurostatu i EASO we Włoszech w okresie od stycznia do lipca 2015 r. o ochronę międzynarodową wystąpiły 39 183 osoby w porównaniu do 30 755 osób w tym samym okresie 2014 r. (co oznacza wzrost o 27 %). Podobny wzrost zaobserwowano w Grecji, gdzie złożono 7 475 wniosków (co oznacza wzrost o 30 %). Na Węgrzech w pierwszej połowie 2015 r. odnotowano bardzo gwałtowny wzrost w porównaniu do analogicznego okresu 2014 r.: 98 072 osoby wystąpiły o ochronę międzynarodową między styczniem a lipcem 2015 r., zaś w tym samym okresie w 2014 r. – 7 055 osób. Oznacza to wzrost o 1290 %.
- (14) W ramach polityki migracyjnej i azylowej podjęto dotychczas wiele działań w celu wsparcia Włoch i Grecji, w tym przez zapewnienie im znacznej pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych i wsparcia operacyjnego EASO. Włochy i Grecja są drugim i trzecim pod względem wielkości beneficjentem środków wydatkowanych w latach 2007–2013 w ramach programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” (SOLID); państwa te otrzymały ponadto znaczne finansowanie na pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych. W latach 2014–2020 Włochy i Grecja nadal będą głównymi beneficjentami Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (AMIF). W latach 2007–2013 Węgry otrzymały 25,5 mln EUR z funduszy SOLID, w tym pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych, zaś w okresie 2014–2020 otrzymają ponad 64 mln EUR w ramach AMIF i Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego (Granice). Ponadto w ramach obu tych funduszy przyznano już Węgrom znaczącą pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych w latach 2014 i 2015.
- (15) Z powodu ciągłej niestabilności i konfliktów trwających w bezpośrednim sąsiedztwie Włoch i Grecji oraz reperkusji przepływów migracyjnych na Węgrzech bardzo prawdopodobne jest, że systemy migracyjne i azylowe tych państw nadal będą się

znajdować pod znaczną i rosnącą presją, a duża część migrantów może potrzebować ochrony międzynarodowej. Wskazuje to na pilną potrzebę okazania solidarności wobec Włoch, Grecji i Węgier oraz uzupełnienia działań już podjętych w celu wspierania tych państw przy pomocy środków tymczasowych w dziedzinie azylu i migracji.

- (16) Należy przypomnieć, że w decyzji ustanawiającej tymczasowy i wyjątkowy mechanizm relokacji osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej z Włoch i Grecji do innych państw członkowskich z dnia [data] nałożono na Włochy i Grecję obowiązek zapewnienia rozwiązań strukturalnych w celu sprostania wyjątkowej presji na ich systemy azylowe i migracyjne przez utworzenie solidnych strategicznych ram reagowania na sytuacje kryzysowe i zintensyfikowanie trwającego procesu reform w tych obszarach. Plany działania, jakie Włochy i Grecja mają przedstawić w tym celu, powinny być dostosowane, aby uwzględnić niniejszą decyzję. Podobnie Węgry powinny w dniu wejścia w życie niniejszej decyzji przedłożyć Komisji plan działania obejmujący odpowiednie środki w zakresie azylu, początkowego przyjmowania i powrotu, zwiększające wydajność, jakość i skuteczność ich systemu w tych obszarach, a także środki w celu zapewnienia właściwego wykonania niniejszej decyzji, mając na względzie wypracowanie rozwiązań umożliwiających lepsze radzenie sobie – po zakończeniu obowiązywania niniejszej decyzji – z ewentualnym zwiększonym napływem migrantów na ich terytorium.
- (17) Mając na uwadze, że Rada Europejska uzgodniła zestaw wzajemnie powiązanych środków, Komisji należy powierzyć uprawnienia w zakresie zawieszenia – w stosownych przypadkach i po zapewnieniu danemu państwu możliwości przedstawienia jego opinii – stosowania niniejszej decyzji przez ograniczony okres, w przypadku gdyby Włochy, Grecja lub Węgry nie przestrzegały swoich zobowiązań w tym zakresie.
- (18) Jeżeli jakieś państwo członkowskie znalazłoby się w podobnej sytuacji nadzwyczajnej charakteryzującej się nagłym napływem obywateli państw trzecich, Rada, na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może przyjąć środki tymczasowe na rzecz tego państwa członkowskiego, na podstawie art. 78 ust. 3 Traktatu.
- (19) Środki takie mogą w stosownych przypadkach obejmować zawieszenie obowiązków tego państwa członkowskiego przewidzianych w niniejszej decyzji. Fakt, że Węgry nie podjęły żadnych zobowiązań na mocy decyzji ustanawiającej tymczasowy i wyjątkowy mechanizm relokacji osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej z Włoch i Grecji do innych państw członkowskich przyjętej w dniu [data] 2015 r., zostaje należycie uwzględniony i z tego względu w niniejszej decyzji nie ma potrzeby formalnego zawieszenia uczestnictwa Węgier zgodnie z art. 9 wspomnianej decyzji.
- (20) Zgodnie z art. 78 ust. 3 Traktatu środki przewidziane na rzecz Włoch, Grecji i Węgier powinny mieć charakter tymczasowy. Aby środki przewidziane w niniejszej decyzji wywarły faktyczny wpływ w kontekście wsparcia udzielonego Włochom, Grecji i Węgrom, tak aby mogły one poradzić sobie ze znacznym napływem migrantów na ich terytoria, zasadne jest przyjęcie okresu 24 miesięcy.
- (21) Środki relokacji z Włoch, Grecji i Węgier przewidziane w niniejszej decyzji wiążą się z tymczasowym odstępstwem od przepisu zawartego w art. 13 ust. 1 rozporządzenia

Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013⁷, zgodnie z którym Włochy, Grecja i Węgry byłyby odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale III tego rozporządzenia, a także z tymczasowym odstępstwem od kroków proceduralnych, w tym terminów, określonych w art. 21, 22 i 29 tego rozporządzenia. Pozostałe przepisy rozporządzenia (UE) nr 604/2013, w tym przepisy wykonawcze określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1560/2003 i rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) No 118/2014, nadal mają zastosowanie, w tym przepisy dotyczące obowiązku przekazującego państwa członkowskiego do pokrycia kosztów niezbędnych do przeniesienia osoby ubiegającej się o udzielenie ochrony międzynarodowej do państwa członkowskiego będącego celem relokacji, a także przepisy dotyczące współpracy w zakresie relokacji między państwami członkowskimi oraz przekazywania informacji za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej Dublinet. Niniejsza decyzja pociąga za sobą również odstępstwo od zgody osoby ubiegającej się o udzielenie ochrony międzynarodowej, o której to zgodzie mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014.⁸

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniające decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylające decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 168).

- (22) Środki dotyczące relokacji nie zwalniają państw członkowskich z pełnego stosowania przepisów rozporządzenia (UE) nr 604/2013, w tym przepisów, które dotyczą łączenia rodzin, specjalnej ochrony małoletnich bez opieki oraz klauzuli swobody uznania z powodów humanitarnych.
- (23) Należało dokonać wyboru kryteriów, które mają być stosowane przy podejmowaniu decyzji, które osoby ubiegające się o udzielenie ochrony międzynarodowej i jaka ich liczba ma być relokowana z Włoch, Grecji i Węgier, bez uszczerbku dla decyzji dotyczących wniosków o azyl na szczeblu krajowym. Przewiduje się wprowadzenie jasnego i sprawnego systemu opartego o próg średniego wskaźnika decyzji o udzieleniu ochrony międzynarodowej w postępowaniach w pierwszej instancji na poziomie Unii, zgodnie z definicją Eurostatu, w stosunku do łącznej liczby decyzji podjętych w pierwszej instancji na poziomie Unii w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, na podstawie najnowszych dostępnych danych statystycznych. Proóg ten miałby z jednej strony zapewnić w możliwie największym stopniu, że wszystkie osoby ubiegające się o udzielenie ochrony międzynarodowej, które wyraźnie tej ochrony potrzebują, będą mogły w pełni i szybko korzystać ze swoich praw związanych z ochroną w państwie członkowskim będącym celem relokacji. Z drugiej strony ma on zapobiec w możliwie największym stopniu relokowaniu do innego państwa członkowskiego osób, których wniosek zostanie prawdopodobnie rozpatrzony negatywnie, a co za tym idzie nadmiernemu przedłużaniu ich pobytu w Unii. W niniejszej decyzji należy zastosować próg w wysokości 75 %, na podstawie najnowszych zaktualizowanych danych kwartalnych Eurostatu dotyczących decyzji podjętych w pierwszej instancji.
- (24) Celem środków tymczasowych jest zmniejszenie znacznej presji azylowej, jakiej doświadczają Włochy, Grecja i Węgry, w szczególności poprzez relokację znacznej liczby wnioskodawców wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej, którzy przybyli na terytorium Włoch, Grecji i Węgier po dniu rozpoczęcia obowiązywania niniejszej decyzji. Uwzględniając całkowitą liczbę obywateli państw trzecich, którzy przybyli nielegalnie do Włoch, Grecji i Węgier w 2015 r., oraz liczbę osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej, z Włoch, Grecji i Węgier powinno zostać relokowanych łącznie 120 000 osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej. Liczba ta stanowi ok. 62 % ogólnej liczby obywateli państw trzecich wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej, którzy przybyli nielegalnie do Włoch i Grecji w lipcu i sierpniu 2015 r. oraz na Węgry w ciągu 2015 r. Proponowany w niniejszej decyzji środek dotyczący relokacji zapewnia sprawiedliwy podział obciążeń między Włochami, Grecją i Węgrami oraz pozostałymi państwami członkowskimi, przy uwzględnieniu ogólnych danych dotyczących przypadków nielegalnego przekroczenia granic dostępnych za 2015 r. Porównanie danych dotyczących Włoch, Grecji i Węgier prowadzi do wniosku, że z Włoch powinno zostać relokowanych 13 % wspomnianych wnioskodawców, 42 % z Grecji, a 45 % z Węgier.
- (25) Relokacja osób ubiegających się o azyl, które wyraźnie potrzebują ochrony międzynarodowej, powinna odbywać się na podstawie klucza podziału określonego w załącznikach I, II i III. Proponowany klucz podziału powinien opierać się na a) liczbie ludności (współczynnik ważenia 40 %), b) całkowitym PKB (współczynnik ważenia 40 %), c) średniej liczbie wniosków o udzielenie azylu na 1 mln mieszkańców w latach 2010–2014⁹ (współczynnik ważenia 10 %, z 30 % pułapem wpływu liczby

⁹ W przypadku Chorwacji uwzględnia się lata 2013–2014.

ludności i PKB na klucz podziału, aby uniknąć dysproporcjonalnego wpływu tego kryterium na całkowity podział) i d) stopie bezrobocia (współczynnik ważenia 10 %, z 30 % pułapem wpływu liczby ludności i PKB na klucz podziału, aby uniknąć dysproporcjonalnego wpływu tego kryterium na całkowity podział). Klucz podziału określony w załącznikach I, II i III do niniejszej decyzji uwzględnia fakt, że państwa członkowskie, z których nastąpi relokacja, nie powinny być jednocześnie państwami członkowskimi będącymi celem relokacji.

- (26) Jeżeli państwo członkowskie powiadomi Komisję, w wyjątkowych okolicznościach i podając uzasadnione powody zgodne z podstawowymi wartościami Unii zapisanymi w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, że tymczasowo nie może uczestniczyć, w całości lub w części, w relokacji wnioskodawców przez okres jednego roku, powinno ono wnieść wkład finansowy do budżetu UE w wysokości 0,002 % PKB na wspieranie wysiłków podejmowanych przez wszystkie pozostałe państwa członkowskie, by poradzić sobie z sytuacją kryzysową i skutkami nieuczestniczenia tego państwa członkowskiego w relokacji. W przypadku częściowego uczestniczenia w relokacji kwota ta powinna zostać proporcjonalnie zmniejszona. Kwota ta powinna zostać przeznaczona na Fundusz Azylu, Migracji i Integracji jako dochód przeznaczony na określony cel.
- (27) Należy zagwarantować, że nie wpłynie to na poziom solidarności z państwami członkowskimi znajdującymi się pod szczególną presją, jeśli chodzi o liczbę osób, które mają zostać relokowane. Zatem przydział uchodźców zgodnie z kluczem podziału przewidzianym na państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie przyjęte przez Komisję, powinien zostać rozdzielony pomiędzy pozostałe państwa członkowskie.
- (28) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania relokacji wnioskodawców w przypadku gdy co najmniej jedno państwo członkowskie nie uczestniczy w tym procesie należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję¹⁰.
- (29) Procedura sprawdzająca powinna zostać zastosowana do redystrybucji środków, które zgodnie z kluczem podziału przewidziano dla państwa członkowskiego lub państw członkowskich, które nie uczestniczą w relokacji, na rzecz pozostałych państw członkowskich, z uwagi na znaczne skutki tej redystrybucji, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
- (30) Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (AMIF) ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 516/2014 zapewnia wsparcie na rzecz działań uzgodnionych między państwami członkowskimi w zakresie podziału obciążeń oraz jest otwarty na nowe zmiany w zakresie polityki. Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 516/2014 przewiduje możliwość wdrażania przez państwa członkowskie działań związanych z przekazywaniem osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w ramach programów krajowych, natomiast art. 18 rozporządzenia (UE) nr 516/2014 przewiduje możliwość otrzymania kwoty ryczałtowej wynoszącej 6 000 EUR z tytułu przekazania beneficjentów ochrony międzynarodowej z innego państwa członkowskiego.

¹⁰ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (31) Z myślą o realizacji zasady solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności oraz biorąc pod uwagę fakt, że niniejsza decyzja stanowi kontynuację polityki w tej dziedzinie, należy zapewnić, że państwa członkowskie, które dokonują relokacji wnioskodawców wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej z Włoch, Grecji lub Węgier zgodnie z niniejszą decyzją, otrzymują kwotę ryczałtową na każdą relokowaną osobę, która to kwota odpowiada kwocie ryczałtowej przewidzianej w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 516/2014 i jest wypłacana przy zastosowaniu tych samych procedur. Wiąże się to z ograniczonym, tymczasowym odstępstwem od art. 18 rozporządzenia 516/2014 ze względu na to, że kwota ryczałtowa powinna być wypłacana w odniesieniu do relokowanych wnioskodawców, a nie beneficjentów ochrony międzynarodowej. Takie tymczasowe rozszerzenie zakresu grupy osób potencjalnie korzystających z kwoty ryczałtowej wydaje się bowiem stanowić integralną część systemu reagowania w sytuacji nadzwyczajnej ustanowionego niniejszą decyzją. Ponadto w odniesieniu do kosztów przenoszenia osób relokowanych zgodnie z niniejszą decyzją należy zapewnić, by Włochy, Grecja i Węgry otrzymały kwotę ryczałtową w wysokości 500 EUR na każdą osobę relokowaną z ich terytorium. Państwa członkowskie powinny być uprawnione do otrzymania dodatkowych płatności zaliczkowych, które zostaną wypłacone w 2016 r. w następstwie przeglądu ich programów krajowych w ramach Funduszu Azyłu, Migracji i Integracji, w celu realizacji działań na mocy niniejszej decyzji.
- (32) Konieczne jest zapewnienie wprowadzenia sprawnej procedury relokacji, a realizacji środków tymczasowych powinna towarzyszyć ścisła współpraca administracyjna między państwami członkowskimi oraz wsparcie operacyjne EASO.
- (33) Podczas całej procedury relokacji, do momentu skutecznego przekazania wnioskodawcy, należy brać pod uwagę bezpieczeństwo narodowe i porządek publiczny. Jeżeli państwo członkowskie ma uzasadnione podstawy do uznania wnioskodawcy za zagrożenie dla swojego bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego, powinno ono poinformować o tym pozostałe państwa członkowskie, z pełnym poszanowaniem praw podstawowych wnioskodawcy, w tym stosownych przepisów dotyczących ochrony danych.
- (34) Przy podejmowaniu decyzji, którzy wnioskodawcy wyraźnie potrzebujący ochrony międzynarodowej powinni zostać relokowani z Włoch, Grecji i Węgier, pierwszeństwo należy przyznać wnioskodawcom szczególnej troski w rozumieniu art. 21 i 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE¹¹. W związku z tym sprawą pierwszorzędnej wagi są szczególne potrzeby wnioskodawców, w tym potrzeby zdrowotne. Sprawą priorytetową powinien być zawsze nadrzędny interes dzieci.
- (35) Integracja osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej ze społeczeństwem państwa przyjmującego jest podstawą dobrze funkcjonującego wspólnego europejskiego systemu azylowego. Aby zdecydować, które państwo członkowskie powinno zostać państwem członkowskim będącym celem relokacji, należy dodatkowo szczególną uwagę poświęcić szczególnym kwalifikacjom i cechom zainteresowanych wnioskodawców, takich jak ich umiejętności językowe i inne indywidualne wskazania, w oparciu o dowiedzione więzy rodzinne, kulturowe lub

¹¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (wersja przekształcona) (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 96).

społeczne, które mogą ułatwić ich integrację ze społeczeństwem państwa członkowskiego będącego celem relokacji. W przypadku wnioskodawców szczególnej troski należy wziąć pod uwagę możliwość państwa członkowskiego będącego celem relokacji zapewnienia takim osobom odpowiedniego wsparcia oraz konieczność zadbania o sprawiedliwe rozmieszczenie takich osób pomiędzy państwa członkowskie. Z należyтым poszanowaniem zasady niedyskryminacji państwa członkowskie będące celem relokacji mogą określić swoje preferencje dotyczące wnioskodawców w oparciu o powyższe informacje, na podstawie których Włochy, Grecja i Węgry – w porozumieniu z EASO – oraz, w stosownych przypadkach, urzędnicy łącznikowi – mogą sporządzać wykazy ewentualnych wnioskodawców wyłonionych na potrzeby relokacji do tego państwa członkowskiego.

- (36) Wyznaczenie przez państwa członkowskie urzędników łącznikowych na Węgrzech powinno ułatwić skuteczne wdrażanie procedury relokacji, w tym odpowiednią identyfikację wnioskodawców, którzy będą mogli zostać relokowani, z uwzględnieniem w szczególności sytuacji osób wymagających szczególnej troski i kwalifikacji wnioskodawców. Zarówno jeśli chodzi o wyznaczenie urzędników łącznikowych na Węgrzech, jak i realizację ich zadań, państwo członkowskie będące celem relokacji oraz Węgry powinny wymieniać między sobą wszelkie istotne informacje i kontynuować ścisłą współpracę podczas całej procedury relokacji.
- (37) W odniesieniu do wnioskodawców objętych niniejszą decyzją w mocy pozostają gwarancje prawne i proceduralne określone w rozporządzeniu (UE) nr 604/2013. Ponadto wnioskodawcy powinni zostać poinformowani o procedurze relokacji określonej w niniejszej decyzji i powiadomieni o decyzji dotyczącej relokacji, która stanowi decyzję o przekazaniu w rozumieniu art. 26 rozporządzenia (UE) nr 604/2013. Zważywszy na fakt, że prawodawstwo UE nie daje wnioskodawcy prawa wyboru państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie jego wniosku, wnioskodawcy powinno zatem przysługiwać prawo do skutecznego środka zaskarżenia decyzji o relokacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 604/2013 jedynie w celu zapewnienia poszanowania jego praw podstawowych. Zgodnie z art. 27 tego rozporządzenia państwa członkowskie mogą przewidzieć w swoim prawie krajowym, że odwołanie od decyzji o przekazaniu nie powoduje automatycznego zawieszenia przekazania wnioskodawcy, ale że zainteresowany ma możliwość złożenia wniosku o zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu do czasu rozstrzygnięcia jego odwołania.
- (38) Przed przekazaniem do państwa członkowskiego będącego celem relokacji i po przekazaniu wnioskodawcy powinni korzystać z praw i gwarancji ustanowionych w dyrektywie Rady 2003/9/WE¹² i dyrektywie Rady 2005/85/WE¹³ oraz, począwszy od dnia 20 lipca 2015 r., dyrektywie 2013/33/UE i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE¹⁴, w tym w odniesieniu do ich szczególnych potrzeb w zakresie przyjmowania i potrzeb proceduralnych. Ponadto do wnioskodawców objętych

¹² Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31 z 6.2.2003, s. 18).

¹³ Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13).

¹⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).

niniejszą decyzją nadal zastosowanie ma rozporządzenie Rady (WE) nr 2725/2000¹⁵ oraz, od dnia 20 lipca 2015 r., rozporządzenie (UE) nr 603/2013¹⁶.

- (39) Należy podjąć środki w celu uniknięcia wtórnego przemieszczania się osób relokowanych z państwa członkowskiego będącego celem relokacji do innych państw członkowskich, co mogłoby utrudnić skuteczne stosowanie niniejszej decyzji. Należy w szczególności poinformować wnioskodawców o konsekwencjach wtórnego, nielegalnego przemieszczania się w państwach członkowskich oraz o tym, że jeżeli państwo członkowskie będące celem relokacji przyznaje im ochronę międzynarodową, prawa wynikające z ochrony międzynarodowej przysługują im jedynie w tym państwie członkowskim.
- (40) Ponadto, zgodnie z celami określonymi w dyrektywie Rady 2013/33/UE, harmonizacja warunków przyjmowania w państwach członkowskich powinna przyczynić się do ograniczenia wtórnego przepływu wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową wynikającego ze zróżnicowania warunków ich przyjmowania. Aby osiągnąć ten sam cel, państwa członkowskie powinny rozważyć nałożenie na osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową pewnych obowiązków zgłaszania się i zapewnienie im świadczeń materialnych w ramach przyjmowania, które obejmują zakwaterowanie, wyżywienie i odzież wyłącznie, w naturze, a także – w stosownych przypadkach – zapewnianie, aby te osoby zostały przekazane bezpośrednio państwu członkowskiemu będącemu celem relokacji. Podobnie w okresie rozpatrywania wniosków o ochronę międzynarodową, zgodnie z dorobkiem w dziedzinie azylu i dorobkiem Schengen, z wyjątkiem ważnych przyczyn natury humanitarnej, państwa członkowskie nie powinny wydawać wnioskodawcom krajowych dokumentów podróży, ani dostarczać innych zachęt, takich jak zachęty finansowe, które mogłyby ułatwić im nielegalne przemieszczenie do innych państw członkowskich. W przypadku nielegalnego przemieszczenia się do innych państw członkowskich wnioskodawców należy odesłać do państwa członkowskiego będącego celem relokacji na zasadach określonych w rozporządzeniu (UE) nr 604/2013.
- (41) W celu uniknięcia wtórnego przemieszczania się beneficjentów ochrony międzynarodowej państwa członkowskie powinny także informować takie osoby o warunkach, na jakich mogą legalnie wjechać do innego państwa członkowskiego i przebywać w nim, oraz mogłyby nakładać obowiązek zgłaszania się. Zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE państwa członkowskie powinny wymagać od beneficjenta ochrony międzynarodowej, który przebywa nielegalnie na ich terytorium, aby bezzwłocznie powrócił do państwa członkowskiego będącego celem relokacji. Jeżeli

¹⁵ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2725/2000 z dnia 11 grudnia 2000 r. dotyczące ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania Konwencji Dublińskiej (Dz.U. L 316 z 15.12.2000, s. 1).

¹⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1077/2011 ustanawiające Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (Dz.U. L180 z 29.6.2013, s. 1).

dana osoba nie zechce wrócić dobrowolnie, należy wyegzekwować jej powrót do państwa członkowskiego będącego celem relokacji.

- (42) Ponadto, jeśli zostało to przewidziane w prawie krajowym, w przypadku przymusowego powrotu beneficjenta ochrony międzynarodowej do państwa członkowskiego będącego celem relokacji państwo członkowskie, które wyegzekwowało taki powrót, może wydać takiej osobie krajowy zakaz wjazdu, który przez pewien czas uniemożliwi jej ponowny wjazd na terytorium tego państwa członkowskiego.
- (43) Z uwagi na fakt, że celem niniejszej decyzji jest zarządzenie sytuacji nadzwyczajnej oraz wsparcie Włoch i Grecji we wzmacnianiu ich systemów azylowych, decyzja ta powinna umożliwić tym państwom zawieranie, z pomocą Komisji Europejskiej, dwustronnych umów z Islandią, Liechtensteinem, Norwegią i Szwajcarią dotyczących relokacji osób objętych zakresem niniejszej decyzji. Takie umowy powinny również odzwierciedlać podstawowe elementy niniejszej decyzji, a w szczególności te dotyczące procedury relokacji oraz praw i obowiązków wnioskodawców, jak również odnoszące się do rozporządzenia nr 604/2013.
- (44) Specjalne wsparcie udzielone Włochom, Grecji i Węgrom za pośrednictwem programu relokacji powinno zostać uzupełnione dodatkowymi środkami, począwszy od przybycia obywateli państw trzecich na terytorium Włoch, Grecji i Węgier aż po zakończenie wszystkich stosownych procedur, koordynowanymi przez EASO i inne odpowiednie agencje, takie jak Frontex, koordynujące powrót obywateli państw trzecich nieposiadających prawa do pozostawania na danym terytorium, zgodnie z przepisami dyrektywy 2008/115/WE.
- (45) W związku z tym, że cele niniejszej decyzji nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a z uwagi na rozmiary i skutki proponowanych działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (46) Niniejsza decyzja nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie.
- (47) [Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, te dwa państwa członkowskie powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.]

ALBO

- (48) [Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, te dwa państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej decyzji i nie są nią związane ani jej nie stosują.]

ALBO

- (49) [Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii

Europejskiej, oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związane ani jej nie stosuje.

- (50) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Irlandia powiadomiła (pismem z dnia...) o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.]

ALBO

- (51) [Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo powiadomiło (pismem z dnia...) o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.
- (52) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.]
- (53) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (54) Zważywszy na pilny charakter i powagę sytuacji, niniejsza decyzja powinna wejść w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1
Przedmiot

W niniejszej decyzji ustanawia się środki tymczasowe w dziedzinie ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch, Grecji i Węgier w celu wsparcia tych państw członkowskich, aby mogły skuteczniej sprostać sytuacji nadzwyczajnej charakteryzującej się nagłym napływem obywateli krajów trzecich na ich terytorium.

Artykuł 2
Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- a) „wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej określony w art. 2 lit. h) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE¹⁷;

¹⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

- b) „wnioskodawca” oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, ale w odniesieniu do jego wniosku nie zapadła jeszcze prawomocna decyzja;
- c) „ochrona międzynarodowa” oznacza status uchodźcy lub status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej określony w art. 2 lit. e) i g) dyrektywy 2011/95/UE;
- d) „członkowie rodziny” oznaczają członków rodziny określonych w art. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013;
- e) „relokacja” oznacza przekazanie wnioskodawcy z terytorium państwa członkowskiego, które kryteria określone w rozdziale III rozporządzenia (UE) nr 604/2013 wskazują jako odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, na terytorium państwa członkowskiego będącego celem relokacji;
- f) „państwo członkowskie będące celem relokacji” oznacza państwo członkowskie, które staje się odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wnioskodawcy na mocy rozporządzenia (UE) nr 604/2013 po relokacji wnioskodawcy na terytorium tego państwa członkowskiego.

Artykuł 3 **Zakres stosowania**

1. Relokacji dokonuje się jedynie w stosunku do wnioskodawców, którzy złożyli wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej we Włoszech, w Grecji albo na Węgrzech i za których te państwa członkowskie byłyby w innej sytuacji odpowiedzialne zgodnie z kryteriami ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego określonymi w rozdziale III rozporządzenia (UE) nr 604/2013.
2. Relokację na podstawie niniejszej decyzji stosuje się wyłącznie w odniesieniu do wnioskodawców należących do narodowości, w odniesieniu do których, według najnowszych dostępnych aktualizowanych co kwartał średnich danych Eurostatu dotyczących całej UE, odsetek pozytywnych decyzji w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej wydanych w pierwszej instancji, o którym mowa w rozdziale III dyrektywy 2013/32/UE¹⁸, wynosi 75 % lub więcej. W przypadku bezpaństwowców uwzględnia się państwo poprzedniego miejsca zwykłego pobytu. Aktualizacje kwartalne uwzględnia się wyłącznie w odniesieniu do wnioskodawców jeszcze niewskazanych jako wnioskodawcy, których można relokować zgodnie z art. 5 ust. 3.

Artykuł 4 **Relokacja wnioskodawców do państw członkowskich**

1. Relokacja wnioskodawców do innych państw członkowskich odbywa się w następujący sposób:
 - a) Z Włoch na terytorium innych państw członkowskich, zgodnie z załącznikiem I, relokowanych jest 15 600 wnioskodawców.

¹⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).

- b) Z Grecji na terytorium innych państw członkowskich, zgodnie z załącznikiem II, relokowanych jest 50 400 wnioskodawców.
 - c) Z Węgier na terytorium innych państw członkowskich, zgodnie z załącznikiem III, relokowanych jest 54 000 wnioskodawców.
2. W wyjątkowych okolicznościach państwo członkowskie może, w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie niniejszej decyzji, powiadomić Komisję, że tymczasowo nie może uczestniczyć, całkowicie lub w części, w relokacji wnioskodawców z państw członkowskich korzystających z relokacji, podając uzasadnione powody zgodne z podstawowymi wartościami zapisanymi w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej. Komisja ocenia podane powody i kieruje do takiego państwa członkowskiego swoją decyzję. Jeżeli Komisja uzna, że powiadomienie jest należycie uzasadnione, państwo członkowskie zostaje zwolnione, na okres jednego roku, z obowiązku uczestniczenia w relokacji wnioskodawców na mocy niniejszej decyzji i zamiast tego wnosi wkład finansowy do budżetu UE w wysokości 0,002 % PKB; w przypadku częściowego uczestniczenia w relokacji kwota ta jest proporcjonalnie zmniejszana. Wkład ten zostanie wykorzystany na finansowanie pomocy na rzecz wspierania działań podejmowanych przez wszystkie pozostałe państwa członkowskie w celu poradzenia sobie z sytuacją kryzysową i konsekwencjami nieuczestniczenia tego państwa członkowskiego, zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającego Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniającego decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylającego decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE¹⁹. Wkład stanowi dochód przeznaczony na określony cel w rozumieniu art. 21 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002²⁰.
3. Komisja przyjmuje akt wykonawczy w sprawie redystrybucji przydziałów przewidzianych według klucza rozdzielania dla państwa członkowskiego, które dokonało powiadomienia przyjętego przez Komisję zgodnie z ust. 2, między pozostałe państwa członkowskie zgodnie z kluczem rozdzielania określonym w załącznikach I, II i III. Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

Artykuł 5 **Procedura relokacji**

1. Do celów współpracy administracyjnej wymaganej dla wykonania niniejszej decyzji każde państwo członkowskie wyznacza krajowy punkt kontaktowy, którego adres przekazuje pozostałym państwom członkowskim oraz EASO. Państwa członkowskie, w porozumieniu z EASO i innymi odpowiednimi agencjami, podejmują wszystkie odpowiednie środki, aby właściwe organy nawiązały bezpośrednią współpracę i wymianę informacji, w tym na temat istnienia podstaw, o których mowa w ust. 7.

¹⁹ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 168.

²⁰ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

2. Państwa członkowskie, w regularnych odstępach czasu i przynajmniej raz na trzy miesiące, podają liczbę wnioskodawców, których można sprawnie relokować na ich terytorium, oraz wszelkie inne istotne informacje.
3. Na podstawie tych informacji Włochy, Grecja i Węgry przy pomocy EASO oraz, w stosownych przypadkach, urzędników łącznikowych państw członkowskich, o których mowa w ust. 8, wyznaczają poszczególnych wnioskodawców, których można relokować do innych państw członkowskich, oraz niezwłocznie przekazują wszelkie istotne informacje punktom kontaktowym tych państw członkowskich. Do tych celów pierwszeństwo mają wnioskodawcy szczególnej troski w rozumieniu art. 21 i 22 dyrektywy 2013/33/UE.
4. Po uzyskaniu zgody państwa członkowskiego będącego celem relokacji Włochy, Grecja i Węgry w porozumieniu z EASO niezwłocznie podejmują decyzję w sprawie relokacji każdego wyznaczonego wnioskodawcy do konkretnego państwa członkowskiego będącego celem relokacji i powiadamiają wnioskodawcę zgodnie z art. 6 ust. 4. Państwo członkowskie będące celem relokacji może podjąć decyzję o odmowie zgody na relokację danego wnioskodawcy wyłącznie wtedy, gdy istnieją uzasadnione podstawy, o których mowa w ust. 7.
5. Wnioskodawcy, od których należy pobrać odciski palców zgodnie z obowiązkami określonymi w art. 9 rozporządzenia (UE) nr 603/2013, mogą zostać zgłoszeni do relokacji wyłącznie po pobraniu odcisków palców i przekazaniu ich do systemu centralnego Eurodac zgodnie z tym rozporządzeniem.
6. Przekazanie wnioskodawcy na terytorium państwa członkowskiego będącego celem relokacji następuje bez zbędnej zwłoki po dacie powiadomienia zainteresowanej osoby o decyzji o przekazaniu, o której mowa w art. 6 ust. 4. Włochy, Grecja i Węgry przekazują państwu członkowskiemu będącemu celem relokacji datę i godzinę przekazania oraz wszelkie inne istotne informacje.
7. Państwa członkowskie zachowują prawo do odmowy relokowania wnioskodawcy wyłącznie w przypadku istnienia uzasadnionych podstaw wskazujących, że dana osoba może stanowić zagrożenie dla ich bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego, lub w przypadku wystąpienia ważnych przesłanek zastosowania przepisów dotyczących wykluczenia określonych w art. 12 i 17 dyrektywy 2011/95/UE.
8. Celem wdrożenia wszystkich elementów procedury relokacji opisanej w niniejszym artykule państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o oddelegowaniu do Włoch, Grecji i na Węgry urzędników łącznikowych, po wymianie wszelkich istotnych informacji.
9. Zgodnie z dorobkiem prawnym UE państwa członkowskie w pełni wykonują swoje zobowiązania.
10. W związku z tym Włochy, Grecja i Węgry zapewniają identyfikację, rejestrację i pobieranie odcisków palców w ramach procedury relokacji; zostanie również zapewniona stosowna infrastruktura. Wnioskodawcy, którzy uchylają się od procedury relokacji, są z niej wyłączani.
11. Przewidzianą w niniejszym artykule procedurę relokacji należy przeprowadzić jak najszybciej i nie później niż w terminie dwóch miesięcy od momentu, w którym państwo członkowskie będące celem relokacji podało, zgodnie z ust. 2, liczbę wnioskodawców, chyba że państwo członkowskie będące celem relokacji wydało zgodę, o której mowa w ust. 4, później niż 2 tygodnie przed zakończeniem tego

dwumiesięcznego terminu. W takim przypadku termin przeprowadzenia procedury relokacji można przedłużyć o okres nieprzekraczający kolejnych dwóch tygodni. Ponadto termin ten można w stosownych przypadkach przedłużyć o kolejne 4 tygodnie, jeżeli Włochy, Grecja lub Węgry powołają się na obiektywne praktyczne przeszkody uniemożliwiające dokonanie przekazania.

12. Jeżeli procedury relokacji nie uda się przeprowadzić w powyższym terminie i o ile Włochy, Grecja lub Węgry nie uzgodnią z państwem członkowskim będącym celem relokacji, że termin ten można w rozsądnych granicach przedłużyć, Włochy, Grecja i Węgry pozostają odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 604/2013.
13. Po relokacji wnioskodawcy państwo członkowskie będące celem relokacji pobiera jego odciski palców i przekazuje je do systemu centralnego Eurodac zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 603/2013 oraz uaktualnia zestaw danych zgodnie z art. 10 oraz, w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 18 tego rozporządzenia.

Artykuł 6

Prawa i obowiązki wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową objętych niniejszą decyzją

1. Wykonując niniejszą decyzję, państwa członkowskie kierują się przede wszystkim nadrzędnym interesem dzieci.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by członkowie rodzin objęci zakresem niniejszej decyzji byli relokowani na terytorium tego samego państwa członkowskiego.
3. Przed podjęciem decyzji o relokacji wnioskodawcy Włochy, Grecja i Węgry informują wnioskodawcę w języku dla niego zrozumiałym lub co do którego można zasadnie przypuszczać, że jest dla niego zrozumiały, o procedurze relokacji określonej w niniejszej decyzji.
4. Po podjęciu decyzji o relokacji wnioskodawcy, a przed faktyczną relokacją, Włochy, Grecja i Węgry pisemnie powiadamiają zainteresowaną osobę o decyzji o relokacji. W decyzji należy wskazać państwo członkowskie będące celem relokacji.
5. Wnioskodawca lub beneficjent ochrony międzynarodowej, którzy wjeżdżają na terytorium innego państwa członkowskiego niż państwo członkowskie będące celem relokacji i którzy nie spełniają warunków pobytu w tym innym państwie członkowskim, mają obowiązek bezzwłocznego powrotu, a państwo członkowskie będące celem relokacji ma obowiązek przyjąć je z powrotem.

Artykuł 7

Wsparcie operacyjne dla Włoch, Grecji i Węgier

1. W celu wsparcia Włoch, Grecji i Węgier, tak aby państwa te mogły skuteczniej sprostać nadzwyczajnej presji, jakiej doświadczają ich systemy azylowe i migracyjne w związku z aktualną zwiększoną presją migracyjną na ich granicach zewnętrznych, państwa członkowskie zwiększają wsparcie operacyjne – we współpracy z Włochami, Grecją i Węgrami – w dziedzinie ochrony międzynarodowej za pośrednictwem stosownych działań koordynowanych przez EASO, Frontex i inne odpowiednie agencje, a w szczególności przez oddelegowanie ekspertów krajowych do następujących działań pomocniczych:

- a) kontroli obywateli państw trzecich przybywających do Włoch, Grecji i na Węgry, obejmującej ich jednoznaczną identyfikację, pobieranie odcisków palców i rejestrację, oraz, w stosownych przypadkach, rejestrację ich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz – na wniosek Włoch, Grecji i Węgier – wstępne rozpatrzenie tych wniosków;
 - b) udzielania wnioskodawcom lub potencjalnym wnioskodawcom mogącym podlegać relokacji na mocy niniejszej decyzji informacji i szczególnej pomocy, jakiej mogą potrzebować;
 - c) przygotowania i organizacji działań związanych z powrotem obywateli państw trzecich, którzy nie wystąpili o ochronę międzynarodową albo którzy utracili prawo do przebywania na danym terytorium.
2. Oprócz wsparcia przewidzianego w ust. 1 i w celu ułatwienia wdrażania wszystkich etapów procedury relokacji Włochom, Grecji i Węgrom udziela się, stosownie do okoliczności, specjalnego wsparcia za pośrednictwem odpowiednich działań koordynowanych przez EASO, Frontex i inne odpowiednie agencje.

Artykuł 8

Środki uzupełniające podejmowane przez Włochy, Grecję i Węgry

1. Włochy i Grecja, uwzględniając zobowiązania określone w art. 8 ust. 1 decyzji [YZY/2015] z dnia [data] 2015 r. ustanawiającej tymczasowy i wyjątkowy mechanizm relokacji osób wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej z Włoch i Grecji do innych państw członkowskich, zgłaszają do dnia [miesiąc od wejścia w życie niniejszej decyzji] aktualny plan działania uwzględniający konieczność zapewnienia właściwego wykonania niniejszej decyzji.
2. W dniu wejścia w życie niniejszej decyzji Węgry przedstawia Komisji plan działania obejmujący odpowiednie środki w zakresie azylu, pierwszego przyjęcia i powrotu, podniesienia wydajności, jakości i skuteczności swoich systemów w tych obszarach, a także środki mające zapewnić właściwe wykonanie niniejszej decyzji. Węgry w pełni realizują wspomniany plan działania.
3. Jeżeli Włochy, Grecja lub Węgry nie wywiążą się z obowiązku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, Komisja, po umożliwieniu danemu państwu przedstawienia jego opinii, może podjąć decyzję o zawieszeniu stosowania niniejszej decyzji w odniesieniu do tego państwa członkowskiego na okres do trzech miesięcy. Komisja może jednorazowo przedłużyć wspomniane zawieszenie na kolejny okres do trzech miesięcy. Zawieszenie takie nie wpływa na przekazanie wnioskodawców oczekujących na przekazanie po wydaniu – zgodnie z art. 5 ust. 4 – zgody przez państwo członkowskie będące celem relokacji.

Artykuł 9

Dalsze sytuacje nadzwyczajne

W przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej charakteryzującej się nagłym napływem obywateli państw trzecich do państwa członkowskiego, Rada, na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może przyjąć środki tymczasowe na rzecz zainteresowanego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 78 ust. 3 Traktatu. Środki takie mogą w stosownych przypadkach obejmować zawieszenie przewidzianego w niniejszej decyzji udziału tego państwa członkowskiego w relokacji, a także ewentualne środki wyrównawcze dla Włoch, Grecji i Węgier.

Artykuł 10
Wsparcie finansowe

1. Na każdą osobę relokowaną zgodnie z niniejszą decyzją
 - a) państwo członkowskie będące celem relokacji otrzymuje kwotę ryczałtową w wysokości 6 000 EUR;
 - b) Włochy, Grecja i Węgry otrzymują kwotę ryczałtową w wysokości 500 EUR.
2. Wsparcie finansowe jest realizowane poprzez zastosowanie procedur określonych w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 516/2014. W drodze wyjątku od ustaleń dotyczących płatności zaliczkowych określonych w rozporządzeniu (UE) nr 514/2014 płatność zaliczkowa wynosząca 50 % łącznych środków przyznanych zgodnie z niniejszą decyzją jest wypłacana państwom członkowskim w 2016 r.

Artykuł 11
Współpraca z państwami stowarzyszonymi

Przy wsparciu Komisji Włochy, Grecja i Węgry mogą zawierać z Islandią, Liechtensteinem, Norwegią i Szwajcarią umowy dwustronne dotyczące relokacji wnioskodawców z terytorium Włoch, Grecji i Węgier na terytorium Islandii, Liechtensteinu, Norwegii lub Szwajcarii. W umowach tych należy uwzględnić się główne elementy niniejszej decyzji, w szczególności elementy odnoszące się do procedury relokacji oraz do praw i obowiązków wnioskodawców.

Artykuł 12
Sprawozdawczość

Na podstawie informacji przedstawianych przez państwa członkowskie i odpowiednie agencje Komisja co sześć miesięcy przedstawia Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszej decyzji.

Ponadto Komisja co sześć miesięcy przedstawia Radzie sprawozdanie z wykonania planów działania, o których mowa w art. 8, w oparciu o informacje przekazane przez Włochy, Grecję i Węgry.

Artykuł 13
Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera komitet, o którym mowa w art. 44 rozporządzenia 604/2013. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję²¹.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

²¹ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

Artykuł 14
Wejście w życie

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejszą decyzję stosuje się do dnia [przypadającego 24 miesiące po jej wejściu w życie].
3. Niniejszą decyzję stosuje się do osób przybywających na terytorium Włoch, Grecji i Węgier począwszy od dnia [*dokładna data wejścia w życie*] do dnia [*dokładna data wejścia w życie plus 24 miesiące*] oraz do wnioskodawców, którzy przybyli na terytorium tych państw członkowskich w dniu [1 miesiąc *przed wejściem w życie niniejszej decyzji*] lub po tej dacie.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący